

door misstanden met promotie-meisjes, destijds in Cambodja. Wat het nog pijnlijker maakte, was de ontboezeming van topman Van Boxmeer dat hij tijdens zijn jaren voor Heineken in Afrika een buitenechtelijke relatie heeft gehad met een promotiemeisje. Van Boxmeer noemde de affaire van meer dan 25 jaar geleden een persoonlijke aangelegenheid die hem was “overkomen”. Aandeelhouders prezen tijdens de vergadering zijn openhartigheid, maar van lof wilde Van Boxmeer niet weten. Hij beseftte maar al te goed dat de kwestie een beschadiging betekent van het morele voorbeeld dat de raad van bestuur wil geven.

Vastgoedfondsen **Wereldhave**, **NSI** en **VastNed** hebben inmiddels ook hun vergadering achter de rug. Opvallend was de verschillende manier waarop de ondernemingen hun aandeelhouders op de toekomst voorbereiden. De vastgoedfondsen profiteren al jaren van een speciale status, waarbij ze onder bepaalde voorwaarden nauwelijks belasting betalen. Maar de voordelen van deze zogenoemde fiscale beleggingsinstellingen (fbi) dreigen in 2020 te verdwijnen, als gevolg van de door de regering voorgestelde afschaffing van de dividendbelasting.

De gevolgen voor vastgoedfondsen en hun beleggers zullen aanzienlijk zijn, maar toch ziet alleen NSI daarin aanleiding om aandeelhouders uitvoerig te informeren. VastNed en Wereldhave melden opmerkelijk weinig over de kwestie. Zij zeggen dat er nog veel onzekerheid is over de toekomst van de fbi. Een betere reden om beleggers optimaal voor te lichten over de verschillende scenario's is er niet.

**VASTGOEDFONDSEN
WERELDHAVE,
NSI EN
VASTNED
DREIGEN HET
SLACHTOFFER
TE WORDEN
VAN HET
VERDWIJNEN
VAN DE FISCALE
BELEGGINGS-
INSTELLING
IN 2020.
ALLEEN NSI
INFORMEERT
DE AANDEEL-
HOUDERS DAAR
UITVOERIG
OVER**

– Column –

Jaarlijks gedoe over topsalarissen

Een bedrijf dat geschikt is om zijn aandelen aan een breed publiek aan te bieden, is zo georganiseerd dat je geen genie hoeft te zijn om het te leiden. Wel krijgt de hoogste baas meestal het meest betaald. Hoeveel, dat vertelde je vroeger niet.

Tot beursgenoteerde ondernemingen opeens van de wetgever moesten publiceren hoeveel ze iedere bestuurder betaalden. De achterliggende gedachte was dat openbaarheid een middel zou zijn om het bedrag te drukken. Dat was een zeer domme gedachte van de wetgever. Iedere bestuurder (en zijn echtgenote) zag nu precies hoeveel meer of minder hij verdiende dan een ander. Daar werden de meeste bestuurders niet blij van.

Vervolgens kregen wij commissies over corporate governance van beursgenoteerde ondernemingen. Naar aanleiding van een boekhoudaffaire bij Ahold mochten deze commissies codes publiceren. Zij stelden daarin voor om aandeelhouders te laten beslissen over het beloningsbeleid bij beursgenoteerde ondernemingen. Ik herinner mij nog goed hoe boos sommige aandeelhouders waren over de beloning van de crisismanager van Ahold. Maar de meeste aandelen werden gehouden door managers van Amerikaanse, Britse, Franse en Zwitserse beleggingsfondsen die dikwijls meer verdienen dan iemand die een echt bedrijf leidt.

Vervolgens wist de vakbond zich binnen te wurmen in de commissies die gingen over corporate governance bij beursgenoteerde ondernemingen. Wat de vakbond daar te zoeken heeft is mij niet duidelijk, aangezien vakbonden werknemers vertegenwoordigen bij allerlei ondernemingen, de meeste niet beursgenoteerd, en ook bij de politie en de rest van de overheid.

Met de vakbond erin, vond de commissie dat beursgenoteerde bedrijven moesten letten op de verhouding tussen het salaris van de meest en de minst verdienende werknemer. Wat dat te maken heeft met beursnotering is mij een raadsel. Wel gaf dit code-onderdeel een vrijbrief aan mensen die menen dat wij in Nederland niet werken voor geld. Zij kunnen voortaan bij beursfondsen stevast schande spreken.

PAUL FRENTROP

is expert op het gebied van corporate governance